

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.24, november 2024

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1856 (SJ: 1166)

Teksten er etableret af Emilie Karner Hansen

Punktkommentarer, indledning og tekstredigering er skrevet af Emilie Karner Hansen, redigeret af Jon Tafdrup og Krista Stinne Greve Rasmussen

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning ph.d. Lone Kølle Martinsen

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

[A:1]

Fru Marthe Helene Fenger,

født Meinert

den 13de August 1775.

Ved **Kisten**

(den 2. October 1856).

Det er vistnok kun Efterslægten, der kan give os vort Eftermæle, saa det nytter ikke os Gamle, at vi rose hinanden paa Gravens Bredd, dersom der ikke er en Efterslægt, som vil istemme Rosen med os og forplante et kjærligt Minde til Fremtiden; men naar, som her, den

hensovne Gamle var Moder til en Børneflokk, der fik gode Stunder til at betragte Moderligheden i sin mageløse Skikkelse, som det Deiligste og Elskeligste paa Jorden, og dreves daglig til at betænke, hvilket velsignet og hemmelighedsfuldt Vidunder den ægte moderlige Æmhed er, som, langt fra at udtømmes ved de største Opoffrelser, netop synes at voxe ved dem og sætter sin Glæde i dem; og naar endelig denne Børneflokk selv har Mund og Mæle til at tale om Moderligheden, som den er værd, da kan en gammel Ven frit lade Talen flyde over af Roes og Berømmelse ved den christelige Venindes Baare, vis paa, at intet Ord vil være spildt, **[[A:2]]**men Alt vil falde i god Jord til en Kjærminde-Flor paa Graven, der overlever mange Vintre og forskjønner mangan Vaar, fra Slægt til Slægt, og en saadan Udsæd til en levende Blomster-Krands paa Graven; ikke døde Blomster-Krands, som de, vi lægge paa Kisterne til at visne, før Graven vel er tilkastet; en saadan Udsæd er jo det høitidelige Eftermæle, vi unde og ønske vore hensovne Hjertens-Venner, ligesom vi unde og ønske os det selv, naar vi om en liden Stund er selv de hensovne, som leve kun paa Jorden, lidt eller meget, kort eller længe, slet eller godt, som Eftermælet Skjænkes!

Derfor, Venner! gjør jeg dristig idag den bedste Udsæd til en levende Blomster-Krands, som jeg nogensinde har gjort, og som den kan gøres ved en moderlig Kvindes Baare, med det ligesaa liflige som hellige Ord: *Det skjulte Hjerte-Menneske i en sagtmodig og stille Aands Uforkrænkelighed er dyrebar for Gud!*

Ja, mine Venner! saaledes staaer der skrevet om den *christelige Kvinde*, om Kvindens Menneskelighed, Livs-Kilden til hendes Moderlighed, saaledes, som Apostelen vidner, og som vi troer og bekjender, den kun findes hos de Kvinder, hvis Tro og Haab og Kjærlighed opsteg med en evig Velsignelse af Gjenfødelsens og Fornylsens Bad i den Helligaand! Og at denne vor hensovede, christelige Veninde, i alle de tre velsignede kvindelige Forhold, som *Søster*, som *Ægtefælle* og som *Moder*, i en sjelden Grad lærte os at kjende og at skatte det skjulte Hjerte-Menneske i en sagtmodig og stille Aands Uforkrænkelighed, der maa være dyrebar for alle ægte Mennesker, ligesom den er dyrebar for Gud, det behøver vel i denne Kreds ikke mit Vidnesbyrd, men skal dog allermindst savne mit Vidnesbyrd, som over i en heel Menneske-Alder stod den Hensovede nær nok til Betragtningen, men ikke saa nær, at jeg kunde fristes til Overskattelse.

[[A:3]]Og var der endelig nogen Tid i Verden, da vi ret inderlig maatte ønske det kvindelige Hjerte-Menneske, med den sagtmodige og stille Aands Uforkrænkelighed, et frugtbart og velsignet Eftermæle, da er det unægtelig vor Tid, da ikke blot det skjulte Hjerte-Menneske, med alt det Skjulte, som er for dybt til at maales, er blevet til Spot i den store Verden, men da selv vore hjertelige og elskværdige Kvinder sædvanlig, mere eller mindre, blændes af

Skinnet og skatter sjelden den sagtmodige og stille Aands Uforkrænkelighed efter sit Værd, ikke blot som Kvindelighedens herligste Smykke, men som den skjulte Kilde til den ægte kvindelige Elskværdighed i alle Stillinger og Forhold!

See, derfor er det ikke blot for vor hensovede Venindes og for vor egen Skyld, men for den ægte Kvindeligheds, for Menneske-Hjertets, for Kjærlighedens Skyld, vi inderlig ønske, at hendes Grav i mange Sommere maa blaane af tætte Kjærminder, hendes Eftermæle blomstre velsignet, baade i hendes nærmeste Kreds og derudenfor, i mange Søstre, Ægtefæller og Mødre, hvis Lyst det er, at ligne hende, og hvis Løn det er, at elskes, at savnes og at mindes, som hun, til Velsignelse! Amen! i Vorherres *Jesu* Navn, Amen!

[[A:4]Trykt hos **Iversen's** Enke ved **E. Berg.**